Ara

Per EloiA el ds., 08/09/2007 - 09:00

Lax'n'Busto

-

Morfina

Lletra original

Ara sí que sento el pas del temps.Vull anar depressa i ell va lent.Ara és quan em nego a mi mateix,cansat sempre de perdre el temps i d'esperar. D'esperar que arribi el momenti sempre pendent de perdre el tren.Desitjant creuar la porta i veure queper fi hem triat el mateix camí. Sé que amb tu podré somiar per sempre més,fer-ho tot realitat.No hi ha racó en el meu planetaon pugui estar i deixar de pensar en tu. I ara que no et tinc al meu costatsento que m'han pres un tros de món,ara és quan em perdo en la foscor,ara que no hi ets, no.Ara és quan voldria despertar, ara és quan més et trobo a faltar,quan tinc por, quan més por em fa la por,quan em posa a prova el teu amor.És difícil ser el mateix si tu no hi ets. Ara sí que sento el pas del temps. Vull anar depressa i ell va lent.Com un pres en la cel·la tancat, quan més a prop més lluny està la llibertat. Les onades tomben el vaixellen el que partir fóra imprudent,però saps que seguiré esperantel meu moment, pacient, valent, sempre pendent d'on bufa el vent. Imagina un món a mida, on el desig fos sempre realitat.No hi ha un racó en el meu planetaon pugui estar i deixar de pensar en tu.

Lletra traduïda

... passant les hores del dissabte.

La cançó ens porta i ens parla d'un estat en el que ens manca la presència de l'altre que anelem. A aquest estat la tradició espiritual l'anomena "estat de desolació", de "nit fosca", quan sembla impossible fer una hora de pregària perquè cada cinc minuts mirem el rellotge, d'espera llarga i angoixa... ***¿ Adónde te escondiste,Amado, y me dejaste con gemido ?****Como el ciervo huistehabiéndo me herido ;salí tras ti clamando, y eras ido.Pastores, los que fuerdesallá por las majadas, al oterosi por ventura vierdesaquel que yo más quierodecidle que adolezco, peno y muero.Buscando mis amoresiré por esos montes y riberasni cogeré las flores,ni temeré las fieras,y pasaré los fuertes y fronteras.(Fragment del Càntic Espiritual, St Joan de la Creu)*

Hi ha però un dissabte sant en el dia a dia, en el nostre món, que es caracteritza per a ser també una època de traspàs, d'espera interminable, de recerca infructuosa d'alguna llavor de ressurrecció: "La vida és un seguit de crisis: de creixement, d'acomodació i de ruptura.Per això ens afeixuga, de vegades, l'angoixa davant el dolor, la mort i la solitud. Patim la injustícia, i els nostres bons desitjos són estèrils com el rierol engolit pel desert. I, llavors, fins i tot el cel sembla de plom, on rebota la nostra pregària...Senyor de la nit i del buit, voldríem saber ablanir-nos a la teva falda impalpable, confiadament, amb una seguretat de nens.L'angoixa ens persegueix com una sorda remor, com el pols de la pròpia existència. Esforçant-nos-hi molt, arribem a dissimular i a somriure. Però la vida se'ns ha fet insuportable. Per què t'allunyes, Senyor, i ens abandones, en les hores d'angoixa? Per què ens carregues la mà? Pretens doblegar-nos davant teu? Aquí ens tens, amb l'ànima cansada, parant la mà com a captaires. (...)" (Lluís Espinal, "Pregàries a Boca de canó")